

Met 1 week vertraging is dit monster dan toch weer uit de stencil-machine gespuwd. Hier zal dat verlengd week-end wel voor iets tussenzitten. Verlof is nu eenmaal een periode die gevuld moet worden met het dolce fare niente. In de eerste plaats moeten we ons verontschuldigen voor de afschuwelijke staat waarin het vorige nummer in uw bus is beland. Daar hopen we dan ook iets aan te doen in de nabije toekomst.

Het is misschien toch nog eens nodig dat de bedoeling van dit druksel uitgelegd wordt. Het opzet is dat alle activiteiten van LA CECILIA aangekondigd worden met een korte (of lange) voorbespreking, met in het volgend nummer een nabespreking. Het kan ook gebeuren dat een brandend aktueel probleem, dat in de traditionele media niet genoeg aan bod komt, ook wordt toegelicht.

Deze LA CECILIA KRANT wordt samengesteld door een redaktievergadering. Dit wil niet zeggen dat daar een paar mensen bijeenzitten die eens gaan bepalen wat er allemaal wel en niet in mag. Neen, in de eerste plaats zouden de artikelen door anderen geschreven moeten worden en zorgt de redaktievergadering, die oorspronkelijk een coördinatie-orgaan is, voor de lay-out en de praktische uitwerking. Deze redaktievergadering is voor iedereen toegankelijk (liever zo veel mogelijk, omdat er nogal wat werk meegeboid is) en gaat elke woensdagnamiddag om 13u30 door in 't Stuc (voorlopig). Om de 2 weken is er een eindredactie.

Nu iets meer over de konkrete werking van het kollektief zelf. Na de eerste succesvolle vergadering van LA CECILIA in het begin van oktober is alles een beetje verwaterd. Slechte afspraken zijn hier de eerste oerzaak van. Daarom is het de bedoeling om tweewekelijks een plenaire vergadering te organiseren. Dit is vooral noodzakelijk voor het voorbereiden van akties en het vinden van mensen om aan die akties mee te werken. De eerstvolgende vergadering zal doorgaan op dinsdag 13 november in 't Stuc (allen daaraan).

De subgroepen (waarvan de bedoeling en de betekenis zijn toegelicht in het vorig nummer) beginnen ook stilletjesaan een konkrete vorm aan te nemen. Voorlopige embryonale initiatieven zijn:

1. de subgroep "leefvormen": de film "La Cecilia" van afgelopen donderdag zou hiertoe de aanleiding geweest moeten zijn. Het handelt hier om een konkreet werken rond alternatieve leefgemeenschappen.
2. een subgroep die zich bezighoudt met het fascisme en de stille krachten. Meer bepaald de rijkswacht, inbreuken op de privacy, terroristenbestrijding, internationalisering van de repressie enz. Het Rock Against Fascism op 27 november zou hiertoe de aanleiding kunnen zijn.
3. de subgroep "vrije radios", die zich vooral zal bezighouden met praktische problemen zoals het maken van cassettes (vingeroefening?). Voorlopige onderwerpen zijn "het dadaïsme" en "de Baader-Meinof story".

En nog vele anderen, die in uw handen liggen, waartoe het initiatief kan genomen worden op de plenaire vergaderingen.

Dan is er nog het belangrijke nieuws dat afgelopen woensdag op de VUB campus anarchisten uit Gent, Brussel en Leuven zijn samengekomen om te spreken over de oprichting van een nationale anarchistische publikatie (in het Nederlands). Omdat er naast het filosofisch, theoretisch blad KLAMMELADATSCHE ook behoefte blijkt te bestaan aan een tijdschrift dat meer op de aktualiteit gericht is, zal er geprobeerd worden zo'n ding uit de grond te stampen.

LA CECILIA mag echter geen theoretisch praatgroepje blijven en moet ook tot aktie kunnen overgaan. Tussen het en pint zijn er al een paar leuke voorstellen ontstaan die alleen nog op verdere uitvoering liggen te wachten. Deze akties zouden in de eerste plaats ludiek en in het oog springend moeten zijn. We hoeven niet altijd de wereldproblemen op onze rug te nemen (daar bestaan al andere groepjes voor). Dit wil echter niet zeggen dat we zo aarzelend moeten rondlopen. Akties rond een konkreet probleem kunnen echter ook op een plezante manier gevoerd worden

In 1887 ontmoeten een keizer en een anarchist elkaar.

Giovanni Rossi werd in 1855 in Pisa geboren. Hij is geneesheer, plant-, dier-, landbouwkundige, journalist, en heeft een zwakte voor het experiment. Hij verdedigde in zijn boeken en artikelen een nieuwe, egalitaire en libertaire, samenleving, en wil bovendien de leefbaarheid van zulk een samenleving experimenteel bewijzen. Een eerste proefneming had hij bij de ontmoeting met de keizer reeds achter de rug. In Citadella had hij de boeren ervaar overtuigd een kollektief te vormen. Het was een financieel succes, maar de boeren haakten af toen Rossi verder wilde gaan dan een economische samenwerking. Nu wil hij een nieuw experiment beginnen, hij wil de wereld bewijzen dat mensen niet alleen beter samenwerken, maar ook beter samenleven.

Dom Pedro III, keizer van Brazilië, verblijft in Europa, om te genezen van een zware ziekte. Hij heeft Rossi's "Een socialistische commune, half - waar fresco van Cardias" gelezen, waarin Rossi onder het pseudoniem Cardias een dialoog voert met Cecilia, aan wie hij vertelt over een dubbele revolutie : in de sociale betrekkingen, en in de betrekkingen tussen man, vrouw en kind. Dom Pedro is geïnteresseerd, zozeer zelfs dat Rossi een stuk grond krijgt in Brazilië om zijn experiment uit te voeren.

Negen mannen en één vrouw zullen drie jaar samenleven totdat dit laboratorium van sociale scheikunde tot uitbarsting komt. Een eerste tijd van enthousiasme gaat alles goed. Arme boeren, arbeiders die de tyrannie van hun bazen niet langer verdroegen, kunstenaars en intellectuelen, vertegenwoordigers uit alle lagen van de bevolking, leven en werken samen.

Maar reeds in het begin zijn daar de conflicten. Vooreerst met hun eigen omgeving, de fazendas der grootgrondbezitters waar de slavernij nog in voege is en waar de vreemdsoortige 'kolonisten' hun ploegen en zaden moeten halen, tegen prijzen, door de anderen opgelegd. Daar ook moeten zij de scherts van café-moraalpredikers aanhoren : "één vrouw voor tien man !" Maar ook de moraalpredikers uit de eigen rangen in Italië laten hen niet met rust. Italië staat op de rand van een sociale revolutie en de Italiaanse socialisten en anarchisten, Malatesta voorop, noemen La Cecilia een nest van deserteurs. Rossi, de intellectueel wie het allemaal om het experiment te doen was kan dit niet verkroppen en gaat terug naar Italië in een poging het experiment uit te breiden en te verantwoorden. Hij komt echter terug met de gezinnen van enkele La Cecilia-leden en daarmee is het kruitvat echt ontstoken. De tegenstellingen tussen de verschillend opgevoede en verschillend geïnteresseerde individuen en gezinnen, zijn niet langer te dragen. Als dan ook de keizer sterft en de nieuwe Republiek de grond teruggeeft, moet het experiment besloten worden.

De regisseur, die het hele thema natuurlijk een eigen tintje heeft meegegeven, beschouwt Rossi en zijn groep wel degelijk als deserteurs, die echter op het einde terug tot het juiste inzicht komen. Draagt men de commune echter een warmer hart toe, dan loont deze film toch zeker nog de moeite dank zij de rijke discussie's die heel de film doorweven en de conflicten zeer scherp stellen.

"La Cecilia" brengt terug de verbeelding aan de macht, doet ons terug nadenken over een betere samenlevingsstructuur in deze door het gezin verrotte wereld.

DE Cecilia-kolonie is drie keer gestorven, door het tot uitbarsting komen van drie conflict-situaties. Er was het conflict tussen de leden onderling, het conflict de in Italië achtergebleven anarchistische revolutionairen, en tenslotte het conflict met de heersende orde. Dat de heersende orde te machtig is, daaraan kan men met tien man niet veel veranderen. De eerste twee conflict-situaties vonden hun tegenstellingen en zwakheden echter bij de kommuneleden zelf. Daarover gaat volgend artikel van de Honderd-jaar-na-Rossi Groep.

WAT HEBBEN WIJ TE LEREN VAN GIOVANNI ROSSI ?

Waardoor ging La Cecilia ten onder?

"Omdat het een utopie was," zegt Comolli, "die zich probeerde te ontdoen van alle problemen door deze problemen te negeren." Daarom kon deze mini-samenleving niet blijven bestaan, zegt men.

Maar is dit zo?

Is het wel zo dat Rossi en zijn groep de ogen sloot voor de problemen buiten de kommune? Niet helemaal want het ging om een experiment dat een bewijs moest leveren, en wel een bewijs voor de buitenwereld. Een experiment om het experiment, geen experiment dat genoeg had aan het be-experimenteerde. Een daad, een poging voor de wereld, niet voor de communeleden zelf. Men kwam er niet toe de ogen volledig voor de buitenwereld te sluiten, integendeel, men is, ten onder gegaan door de reacties van zowel burgerlijken als revolutionairen, waaraan men zich net niet had mogen storen.

Dit hebben wij, zeker als studenten, te leren van Giovanni Rossi : dat intellectuelen op de duur voor hun ideeën gaan leven, in plaats van voor zichzelf. Het was voor de overwinning van zijn experiment, van zijn commune-idee, niet voor de overwinning van de commune dat hij naar Italië terugkeert en de enige voldoening die hijzelf daarvan overhoudt, is dat hij die, voor theoretici zo kwellende, intellectuele wroeging van het door de anderen niet begrepen worden, kwijtraakt. Hij kan dan gerustgesteld terugkeren en zeggen : "Ik heb gedaan wat ik kon om het HEN duidelijk te maken," niet vermoedend dat hij juist hiermee de kanker binnenbrengt die de commune zal aantasten en doen wegwijnen, schijnbaar slechts van binnenuit, want de kanker kwam van buiten.

En deze kanker, laten we klaar de diagnose stellen, deze kanker is de burgerlijke pers en opinievorming en ook de sirenenschreeuw der revolutionairen. Of beter, het is de ontvankelijkheid voor dit verderf dat moet tegengegaan worden. En we kunnen ons inenten tegen deze zwakte met het vaccin van het bewust egoïsme. De bacterie die gedood moet worden is het medegevoel met de ander, want medelijden, dat is wel degelijk de zwakte. Wanneer we tenvolle weten wat we willen, dan zullen we immuun zijn tegen het gif van de burgerij en vooral van de revolutie-junkies. Dat we ons niet moeten spiegelen aan de burgerlijke pers hebben we reeds ergens gehoord, bij Baumann bijvoorbeeld. Maar wie kent Bommi? En zijn zij

die ons voor het zelfverlies in de massastrijd willen behoeden, luider van stem? Toch hoort men ze niet. Laat ik het jullie dan zeggen : het verbeteren van de anderen, of het willen verbeteren van al wat er nog slecht is, zal je beletten zelf goed te worden, wat men ook verstaan mag onder "het goede voor zichzelf".

Leer jezelf kennen, leer te beseffen wat je eigenlijk wil. Zij die doen alsof ze weten wat ze willen, zijn meestal de grootste naïevelingen. Zijn niet de grootste fanatici het vurigst in hun daden? Pas op voor zulke mensen, het is een andere les die Rossi ons kan leren.

Na zijn apologie-bezoek in Italië bracht hij de kanker-bacillen zelf in de kommune : de geslaagde produkten van de staatsopvoeding, op wiens al te zeer verroeste hersenen zelfs de zachte olie van de verbeelding geen vat meer heeft, de echtgenoten met hun niet te overwinnen vooroordelen, de hongerige boeren en arbeiders die, al treft hen geen blaam, al te zeer gehecht zijn aan materiële zekerheid. Slechts met bewuste mensen - ikzelf haat dit woord want zelfs een gek meent toch dat hij niet minder gezond verstand heeft dan een ander - slechts met bewuste mensen - hoe zegt men het anders? - kan een kommune tenminste een mensenleven lang blijven bestaan.

Tenzij het ons niet toegestaan wordt. Het avontuur van La Cecilia eindigt tenslotte op de confrontatie met de overheid. Maar zij was reeds eerder afgestorven. Wij hoeven dit eerste afsterven niet mee te maken, als we leren van de fouten die toen gemaakt zijn, als we ons inenten tegen de besmetting van anderen. Maar als de druk toch te groot is, als de tijd, de geest van de wereld nog niet rijp genoeg is, dan zij het zo. Maar dan pas, pas dan is het uur geslagen om de boel klein te slagen. Wanneer blijkt dat onze eigen zuiverheid toch niet genoeg zal zijn om het geluk te veroveren, pas dan is het tijd om ons over te geven aan het fatale conflict met de buitenwereld.

Rossi heeft ons zelf niets kunnen leren, maar we kunnen wel zelf van Rossi leren, door onze fouten te onderkennen en ons voor te bereiden op de bestrijding ervan als ze onszelf zouden overkomen. Rossi heeft ons niets geleerd, maar we hebben hem wel wat te danken : hij heeft, zoals ook Fourier en anderen met hun experimenten gedaan hebben, de eerste paden getrokken in de jungle van deze wereld die overwoekerd is met machtswellust en winstbejag. De meeste paden liepen dood en, wat erger is, zij lijken alweer haast dichtgegroeid. Maar misschien is het nog niet te laat. Elke jungle wordt tenslotte overwonnen.

Rossi heeft zijn pad in Utopia te breed gehakt, hij wilde het immers voor iedereen hakken. Daarom bereikte hij het eind niet. Laten wij het smal houden, dan komt men sneller vooruit.

La Cecilia heeft ons geleerd dat een commune van halve anarchisten niet leefbaar is. La Cecilia heeft ons niet geleerd of een commune van bewuste egoïsten mogelijk is. Dat is een pioniersrol die nog te vervullen blijft.

Niemand kan het zeggen, maar het is te hopen dat het de laatste ϕ is die vervuld moet worden. Want de laatste pionier is de eerste die zich vestigen kan.

De Groep Honderd-jaar-na-Rossi

De Groep Honderd-jaar-na-Rossi wil het experiment van Giovanni Rossi in de nabije toekomst herhalen, maar ditmaal niet louter om het experiment, maar met de commune als duidelijk samenlevingsalternatief. Zij die inzien dat de vrije en libertaire commune het beste alternatief is voor de enge gezin-met-vrouw-en-kinderen-structuur, nemen contact op met

Weraar Dieltjens
Yzermolenstraat 6I
3030 Heverlee

EEN LIBERTAIRE VISIE OP VRIJE RADIO'S (van de Maxwell-Gruppe)

Elke voorkant heeft een achterkant en de dingen zijn vaak niet wat ze schijnen. In de middelen die ons ter beschikking staan om te overleven, zijn er twee soorten: die waarvan een overvloed aanwezig is zodat we ze met z'n allen niet eens op kunnen, en die waarvan we zouden willen dat er meer van waren.

Goed, daarmee kunnen we beginnen. Vrije radio's, zo zegt men, zijn een middel om een grotere informatiedoorstroming mogelijk te maken. Dat is zo. En hoe meer informatie, des te beter. Maar dan moet men natuurlijk wel weten wat meer informatie is. Informatie wordt niet beoordeeld - of zou niet beoordeeld mogen worden - naar de kwantiteit van woordenkramerij, maar naar de kwaliteit van inhoud. Het is niet omdat de Gazet van Antwerpen vier i.p.v. twee artikelen over de Voer schrijft, dat zij meer informatie zou geven. Maar omdat men geen sterveling kan toevertrouwen de kwaliteit van woorden te wegen, is het, om zoveel mogelijk informatie te geven, best zoveel mogelijk verschillende meningen te geven. Elke originele gedachte, de mening van elk individu trachten weer te geven, dat is het beste wat men kan doen. Tenzij we ook naar Gods woord zouden luisteren. Maar laten we ons hier niet in blindheid storten.

Want voorwaar, ik zeg jullie: elke voorkant heeft een achterkant en de dingen zijn vaak niet wat ze schijnen. Meer informatie is goed, dus meer vrije radio's. Zo schijnt het. Maar laten we nog even wachten met deze konklusie, en de zaken even hernemen. Het doel was meer informatie (in de betekenis van meer verschillende opinies geven) en vrije radio's was het middel.

In de middelen die ons ter beschikking staan om te overleven, zijn er twee soorten. ELEKTROMAGNETISCHE GOLVEN is één van die middelen die niet in overvloed beschikbaar zijn voor allen, al wordt vanuit het tegengestelde vaak geredeneerd. Er wordt veelal mee omgesprongen als met pamfletten, muurkranten e.d. die andere pamfletten, muurkranten niet verdringen! Met vrije radio's is het anders. Ik heb nooit het geluk gehad een radiobestuurde vliegtuigje te hebben en weet dan ook geen bal van kanalen en korte of kortere golven. Maar ik heb wel een radio op mijn kot en ik zie daar cijfertjes staan

van 88 tot 108. En dan draai ik aan de grote knop links en hoor dat elke post zo gemiddeld 1 cijfertje ver door- komt en ook dat hier en daar niets doorkomt. Er is daar dus nog wel plaats voor één of twee of vier posten, maar blijkbaar toch niet genoeg om elke student in Leuven zijn zendstationnetje te geven. Dat zou natuurlijk niet nodig zijn, maar om bvb. iedere belangengroep in Leuven zijn post te geven, blijft er toch nog veel plaats te kort.

Plaats te kort?, zullen meer bevoegden zeggen. Koop een betere ontvangstinstallatie en je kan veel meer horen. Dat weet ik, ik zou dan zelfs naar de flikken kunnen luisteren. Maar zulk een installatie kost mij, en mij niet alleen, veel te veel. En dat is een andere monopolie-trek van vrije radio's : lang niet iedereen kan het zich veroorloven 3000 frank te spenderen, zelfs al hing er nog zoveel van af.

Wat doet men met zaken die niet in overvloed aanwezig zijn? Gracchus wist het al, en Proudhon heeft het ook gezegd: gelijk verdelen. Dan krijgt ieder het zijne (en ook ik het mijne). De enige mogelijkheid om dit principe op vrije radio's toe te passen, is er voor te zorgen dat ieder zijn mening kan komen zeggen voor de micro aldaar.

Even samenvatten : omdat (vrije) radio's monopolistisch zijn, moeten ze democratisch en pluralistisch gemaakt worden, want het is goed dat er goede vrije radio's zijn. Dat is dan duidelijk.

Laat mij nog wat vertellen. Zijn vrije radio's, of dan toch de mensen die er achter zitten, werkelijk vrij? Ja, want zij nemen de vrijheid om te zeggen wat ze te zeggen hebben. De vrijheid nemen om iets te doen, zeker als dit ingaat tegen de heersende moraal of gewoonte, is een teken van persoonlijkheid. Maar vrijheid is niet genoeg. Vrijheid voor iedereen is het ideaal.

Een radio van het VMO alleen, of één radio van Amada, zou de vrijheid van anderen nog niet belemmeren. Radio Aktief in Gent was bijvoorbeeld een goed initiatief, want zij zorgde voor informatie die anders niet te horen geweest zou zijn. Wij willen zulke initiatieven dan ook

geenszins veroordelen. Wij willen slechts waarschuwen voor een precedent dat zou geschapen worden en dat hier en nu zou kunnen leiden tot een toestand waarin de vrijheid van anderen wel belemmerd wordt. Een toestand waarin de sterksten slechts kunnen zeggen wat ze willen. Wanneer de lucht vol zit van vrije radio's dan kan nog slechts de sterkste zender (die van de meest kapitaalkrachtige groep) gehoord worden.

De chaos heeft natuurlijk zijn charmante trekjes. Vooral als men er in zit, wetend dat men er zo weer uit kan. Nemen we Italië bijvoorbeeld. Daar hoeft niet gezeverd te worden over demagogie en vrije radio's. Je hebt er één of je gaat voor een deel kapot. Dat is de jungle en de wet van de sterkste. En het kan er plezierig zijn in de jungle, maar als ideaal is het toch maar het droombeeld van de gefrustreerde herrieschopper.

Laten we herrie schoppen in zinloze hiërarchieën, laten we schijten op zinloze conventies, maar de radio's zijn niet zinloos. De verdeling van de ether zoals ze nu is, is een conventie die ons opgedrongen is, dat is zo. Laten we die veranderen, maar laten we toch de conventie van een gelijke verdeling behouden. Rode lichten op een druk kruispunt zijn ook conventioneel. Wat hebben wij te leren van de anarchist die, uit diepe overtuiging weliswaar, altijd wil dat het voor hem groen is? Een militaire parade staat ook nooit voor rode lichten. De ether is nog zuiver, laten we dat zo houden. Het leven is al moeilijk genoeg. Nietwaar, mijn vriend?

Want in zulk'n chaotische toestand zijn we nog niet, al blijft het zo dat nog niet iedereen kan zeggen waar hij zin in heeft. En wat erger is, het overgrote deel van wat we nu over de radio te horen krijgen, is bedoeld om de zaken te laten draaien zoals ze draaien; geen informatie, maar indoctrinatie of gewoon loze praat om de massa dom te houden. RADIO SCORPIO komt alleen de platenmaatschappijen ten goede, al is het allemaal misschien nog zo mooi bedoeld. Zinloze, praat verkopen is ook een vorm van meningsuiting, het is de mening van

de conservatief die niet wil dat anderen denken. Laten
wij, laat iedereen daar zijn mening tegenoverstellen.
Hoe dan ook en zo vlug mogelijk.

NEEN AAN DE DEMAGOGIE VAN DE COMMERCIELE RADIO'S
JA AAN DE PLURALISTISCHE VRIJE RADIO'S

Maxwell

Noch ist in Euren Händen
Die rche, dumpfe Macht,
Die jedes freien Wortes
In Hochmutsdünkel lacht !

Noch könnt Ihr es verbieten :
Das Wort - doch schon sein Geist
Hoch über Eurer Lüge,
Ein freier Adler, kreist !

John Henry Mackay

Donnerdag 25 oktober werd door LA CECILIA een debatavond over de Autonome beweging in Italië georganiseerd. Zo'n 50 mensen hebben die avond genluisterd (en meegediskussieerd) naar 5 mensen uit Nederland. Daar bepaald 3 uit Utrecht van het Narrenschip en 2 uit Rotterdam van Bella Italia. Er is heel wat gepraat over de Autonomon maar een groot deel van de avond ging toch over de concrete realiteit hier bij ons. Werken en praten rond je eigen situatie kan immers veel belangrijker zijn dan als een bende schapen opkijken naar de helden in Italië. Dat neemt echter niet weg dat we veel te leren hebben van onze Italiaanse vrienden.

Het debat werd vooraf gegaan door een Fantastische diareeks over de muurschilderingen in Bologna en Firenze. Het kwam duidelijk tot uiting dat deze graffiti in de loop van de jaren danig van uiterlijk was veranderd. In '68 waren de muren nog bedekt met afschuwelijk serieuze slogans (zoals hier in Leuven trouwens nu nog altijd). Terwijl in '77 alles meer kleur en ludiciteit kreeg. Men werkte praktisch niet meer met woorden maar met tekeningen. Een leuke kanttekening hierbij is dat de overal grote gedeelten van die muurschilderingen uitgegden en alleen deze lieten staan die ze als kunst beschouwden. De studenten reagerden hierop door alles uit te vegen omdat ze het nogal cru vonden dat de overal ging bepalen wat kunst is.

Uit het debat zelf leerden we de Autonomon dan beter kennen.

In de jaren '60 verschijnen de autonomen voor het eerst op het strijdtonoel. Ze zijn autonoom tegenover de vakbonden en de traditionele partijen, ze ontwikkelen een specifieke vorm van strijd en zijn radikaal tegen het fabriekssysteem. Dit laatste is wel belangrijk omdat de autonome strijd zich toen vooral concentreerde rond de grote fabrieken (o.a. Fiat). In de jaren '70 zal de actie zich echter uitbreiden tot andere terreinen en dan vooral in de steden. De meest gekende en ook de meest geslaagde zijn de auto-reductie acties. D.w.z. dat bij bijvoorbeeld huurverhogingen hele stadsdelen gewoonweg weigeren een hogere huurprijs te betalen. Men kan dus 2 hoofd vormen in de autonome strijd onderscheiden: ten eerste heeft men de mensen die in de fabrieken werken (sabotage, werkverzuim, bazen pesten, radicale arbeidsduurvermindering, recht op luiheid enz.) en ten tweede de mensen die zich meer bezighouden met cultuur, basisgroepen, marginales enz..

Nu kan men zich afvragen hoe het komt dat in tegenstelling tot andere landen de autonome beweging in Italië zo'n enorme aanhang heeft gekregen. Hier moet men echter vaststellen dat daar zomaar geen verklaring aan te geven is. Daarvoor is de situatie in Italië veel te specifiek en zijn er misschien wel 1000 oorzaken die op een bepaald ogenblik samen gespeeld hebben. Duidelijk is dat de hevige crisis en de grote ontgoocheling in de Kommunistische Partij een grote rol gespeeld hebben. Men ziet dat grote groepen zich losmaken uit de traditionele partijen en dat er een enorme verbroekkeling ontstaat (ook bij de autonomen zelf). Deze verbroekkeling wordt echter niet negatief beoordeeld, omdat men zich dan beter kan oriënteren op zijn eigen strijdterrein en dus ook sneller resultaten kan halen. De autonomen stellen immers dat de strijd moet uitgaan van de alledaagse behoeften (leven). Dit gaat dus wel degelijk in tegen het oude strijdbegrip.

Op dit ogenblik zijn de autonomen echter ontzettend in de hoek geleveren. Men hoeft maar te denken aan de grote arrestatiegolf van 7 april, toen bijna de gehele fakulteit der politieke wetenschappen in Padua gearresteerd werd. Dat de ontvoering van en de moord op Aldo Moro hieraan ten grondslag ligt is duidelijk. Bekende autonomen zoals Toni Negri en Francesco Piperno hebben meermaals verklaard dat men de oorzaken van het terrorisme moet aanpakken i.p.v. van de staatsrepressie te verhefven. Dit wordt men echter niet in dank afgenomen door de machthebbers en men is dan ook begonnen met het kriminaliseren van hun ideeën. In de arrestatie van autonomen zien

de christen democraten een geakkeligste manier om aan ontoereikende
terroristenbestrijding te verdoezelen terwijl de kommunisten er een
methode in vinden om de oppositie aan de linkerkant uit te schake-
len. Men mag namelijk niet vergeten dat de Italiaanse kommunisten
zich uitgeven als de partij van de orde. Zo trachten ze in het go-
vlei van de christen democraten te komen en aan te tonen een vel-
warrige regeringspartner te zijn. Men kan echter ook niet entken-
nen dat veel linkse terroristen voortkomen uit de autonome beweging
(o.a. door de vele ontgoochelingen en uit wrak tegen het repressief
staatsysteem).

Hier in België kan men de autonomen vergelijken met de ekologisten,
de basisgroepen, buurtwerkers enz.. Autonomie wil immers zeggen
dat de mensen ontsien aan de macht van de overheid, partijen en
vakbonden. Men kan de autonomen niet meer controleren, men heeft
er geen vat meer op. Zo heeft men de vrije radio's, de autorisatie
de proletarische winkel (kollektieve plundering van grootwarenhuizen)
enz.. Of zoals de autonomen het zelf zeggen:

Autonomen, dat zijn de stakingen van arbeiders' strijd en de
vakbonden, de revolte van vrouwen tegen het "machisme"
in de linkse organisaties, de beweging van jonge prole-
tariërs die eten willen, alvorens te discussieren, het
kraken van leegstaande huizen, het recht op hasjiesj en
marijuana, op creatieve luiheid en genot.

Schijft op je carrière!

Weiger te werken!

S. oel! Dans!

Dat is de raad van de autonomen.

Dirk.